

[Andreas Hansen.]

på folketingets bord. Jeg vil på mit partis vegne anbefale en velvillig, en meget velvillig, behandling af det foreliggende lovforslag i det høje ting.

Johan Philipsen: Jeg ville egentlig gerne begynde med, måske utraditionelt, at gøre rede for de tanker, jeg havde, da jeg havde læst dette lovforslag. Det første, der skete, var, at mine tanker vendte sig imod det uhyggeligt store tal, de 6.000 sønderjyder, der ikke kom tilbage til Danmark, og den næste tanke var den, at det er jo så lykkeligt her i tilværelsen, at alting fortager sig, og dette er jo for så vidt forsvundet fra den sønderjyske hverdag.

Men da jeg havde konstateret for mig selv, at tiden er den store læge, og havde funderet over, at menneskenes evne til at glemme måske, når det kommer til stykket, er en af de bedste egenskaber, vi har, kom der ind i den tankegang en lille brod imod min egen hverdag, idet jeg pludselig kom til at stille mig selv det spørgsmål: hvor mange navne er der på den sten på kirkegården i dit eget hjemsovn? Og så blev jeg svar skyldig. Det er vel typisk for nutidens hverdagsmennesker i vor travle verden, at vi i og for sig ønsker en gang imellem at stå ret for det, der engang var en hårdnakket kendsgerning, men vi tager os aldrig den fornødne tid dertil.

Den tredje tanke — og den væsentlige, da den vedrører dette lovforslag — drejede sig om den almindelige indstilling i landsdelen. Hvis man spurgte de sønderjyske krigsinvalidere sådan in solidum, så ville man få det svar, at de synes, de har fået en god behandling af det danske samfund. Og hvis man spurgte den øvrige del af befolkningen, så ville man få næsten enslydende svar, som gik ud på, at det her foreslåede var i overensstemmelse med alles ønsker.

Det foreliggende lovforslag har sin grundelse i den tid, der er gået, og i de ændringer, der er sket i den militære erstatningslov, og jeg kan på venstres vegne tilsige støtte til lovforslagets gennemførelse, idet jeg i øvrigt henholder mig til, hvad den ærede ordfører for socialdemokratiet sagde, og kun føjer det til, at der er et enkelt spørgsmål, som jeg gerne vil stille den højtærede minister i udvalget.

Mads Eg Damgaard: Jeg kan ligesom de foregående ærede ordførere også på mit partis vegne anbefale det foreliggende lovforslag. Jeg finder ligesom de foregående ærede ordførere, at det er rimeligt, at de sønderjyske forsørgelser nu kommer op på samme størrelsesorden, som er fastsat i den militære erstatningslovgivning.

Der er dog et forhold, jeg er faldet over. I bemærkningerne til lovforslaget står der:

„I dag har modtagerne af de sønderjyske forsørgelser imidlertid så godt som alle folke-, invalide- eller enkepension.“

Jeg vil gerne spørge den højtærede minister, hvad der skal forstås ved „så godt som alle“. Skal det forstås sådan, at der alligevel er nogle, der ikke har folke-, invalide- eller enkepension? I så fald vil jeg spørge, hvad der skal ske med dem.

I øvrigt vil jeg gerne drage et beklagende suk foranlediget af en gennemlæsning af lovforslaget. Skønt der er tale om et ret ligetil lovforslag, så er der i lovforslaget henvist til, jeg havde nær sagt et utal af foregående love vedrørende disse spørgsmål og til mange paragraffer i disse love. Det er for mig og velsagtens for de fleste lægmænd et ret stort stykke arbejde at finde disse love frem og finde ud af, hvad der står i dem. Jeg vil derfor gerne spørge den højtærede minister, om vi ikke kunne få hele lovgivningen vedrørende disse sager, når loven endelig skal skrives, fastlagt i én eneste lov, sådan at vi ved senere reguleringer — for sådanne undgås næppe — ikke skal have et stort arbejde med at finde så mange love og paragraffer frem. Bestemmelserne er vel næsten ens i alle disse love. Hvis ikke der er noget særligt til hinder for det, så vil jeg meget gerne, at man begyndte den rationalisering, som vi alle ønsker, f. eks. på dette felt.

Med disse ord skal jeg anbefale lovforslaget til udvalgsbehandling, og jeg kan tilsige mit partis allervarmeste støtte, når det drejer sig om at hjælpe de mennesker, der engang i sin tid måtte stride uretfærdigt for et andet lands sag.

Grethe Philip: Efter at vi nylig har vedtaget betydelige forhøjelser af de militære erstatninger i anledning af ulykkestilfælde, der er overgået værnepligtige i den danske hær, føles det som en ganske rimelig kon-